

Картата на една нежна личност

Това стройно момиче със странно блуждаещи очи бе родено да тъне в богатство. Името ѝ беше Пигийн. Наречете я „Момиче шампанско“ (не само защото произхождаше от старинен винарски род). Поставете я на фона на кадифената обстановка на баловете на висшето общество, на екстравагантни партита, на премиери в Мет, обеда в Сток Клуб... Зимата прекарваше във Флорида, лятото - в Париж. Често се осведомяваше от прислугата къде се е установила майка ѝ в момента. Майка ѝ? О, тя беше Пеги Гугенхайм, американска милионерка и меценат на изкуствата. Пигийн беше блестяща и талантива. Още на двадесетгодишна възраст бе призната за многообещаваща художничка. Когато я срещнах, живееше в Париж, в луксозен хотел на едно островче сред Сена. Там рисуваше в частното си студио. Странните ѝ, издържани в тъмни тонове композиции ме смутиха, защото по някакъв особен начин сякаш разбулваха нещо скрито под ефимерните ѝ усмивки.

Според повечето критерии Пигийн беше преуспял човек. Тя бе вкусила от всичко в живота в разцвета на силите си – още преди да навърши четиридесетте. Но той, животът, с всичките му блестящи преживявания я бе оставил странно самотна. Приятели намериха тялото ѝ сред празни шишенца с приспивателно и туби с бои в подножието на нейната последна картина. На мрачната повърхност, изобразена на платното, тя бе нарисувала печалните пътища, по които хората тръг-

ват, за да търсят любов. Всички те водеха към смъртта. Бе озаглавила картината си „Карта на една нежна личност“.

Той беше железопътен мениджър, човек с изключителна енергия и амбиции, и то не само с капацитет за големи постижения, но и със способностите и силата да надмине другите. Робърт Ралф Йънг стана един от най-мощните железопътни магнати на своето време. Събра всички възможни награди за един шампион – богатство, могъщество, влияние, слава, домове дворци на Палм Бийч и Нюпорт... Е, имаше, разбира се, и временни препятствия и съмнения. След период на самоанализ той написа стихотворение, което бе неговата „карта на една нежна личност“:

*До днеска сякаш
всички мои пътища
ме водеха нагоре.
Но сега съм върху стръмен склон
и сгромолясвам се надолу и надолу,
към ямата, която води
в мъляво-мразовита празнота.
От нея приятелите стари
суетно са отвърнали лица,
покрити с отегчение.
А любовта – загубила е своя жар,
и диренето на успех и жажда за щастие –
са отминали навеки...*

Всъщност той бе постигнал толкова много неща. Но човек не живее само с „неща“. Един прекрасен ден Робърт Йънг седна, отпаднал духом, в едно кресло, внимателно постави на коленете си двущев-

на ловна пушка двадесети калибър, насочи цевите ѝ към главата си и натисна и двата спусъка.

От всички неща в края на краищата какво бе спечелил за себе си?

Две 20-калиброви гилзи!

Една вечер красива актриса вечеряше в прочут ресторант на плажа в Малибу, Калифорния. Бе боязливо несигурна, често избухваше в сълзи и трепереше от нерви. Трябваша ѝ шест часа, за да се приготви за ролята си във филма „*Мъжете предпочитат блондинки*“. Преди да напусне ресторанта бе помолена да се регистрира в книгата за гости. Записа името си на секс богиня: Мерилин Монро. Поколеба се за момент за адреса, накрая написа: „Никъде“. На другия ден се опита още веднъж да открие своята идентичност в хапчетата и алкохола, както бе правила в продължение на месеци. Почина същия ден, без никога да разбере коя е всъщност.

Да я наречем Карън. В дома ѝ – никаква сигурност. Родителите - разведени; повторният брак не им донесе нищо по-добро. Напусна дома си, за да отиде в колеж с искреното намерение да се изправи пред самата себе си, да разреши вътрешните си конфликти, да запълни празнотите в душата си. Не блестеше с особена красота. Затова започна да боядисва косата си на кичури в два цвята, посребряваше пръстите на краката си, червеше устните си с полупрозрачно розово червило... Както казва клишето – „усилия за реклама“. Е, мъжете веднага доловиха вестта. Не един и двама пожелаха да я направят „щастлива“.

Когато забременя, се отърва „леко“ - отиде в гражданското с младия мъж, за когото се предполагаше, че е най-вероятният баща на

детето. Трагедията е, че и днес нуждите и копнежите на Карън остават неудоволетворени. Всъщност те са се усложнили. Сега тя се чуди дали той изобщо някога я е обичал. Все повече се увеличават подозренията ѝ, че за него тя е само още една „бройка“. Преследва я въпросът какво ли ще бъде неговото отношение, когато тя започне да прилича на буквална „круша“ в сравнение с нежната „прасковка“, каквато бе в момента. Вече, съзнаваше, че ще има значение, важно значение, дали той ще я обича заради прекрасната личност, която тя дълбоко в себе си вярва, че представлява.

Рекс е мъчително несигурен млад човек, толкова слаб и мършав, че обърне ли се настрана – изчезва. Детството му в Уона, Орегон, е белязано със спомените за разпадащата се връзка между баща му и майка му. Незаличимо връзан в паметта му е споменът за онази нощ, когато пияният му баща търси 32-милиметровия си автомат, за да убие своята съпруга и двете си деца. Рекс изтичал от къщата в дълбокия до колене сняг и се сгушил в корените на едно паднало дърво. Можел само да чува писъците на майка си и виковете на по-малката си сестричка. Макар и израснал в нерелигиозно семейство, онази нощ той произнесъл първата си молитва: хълцайки, умолявал с поглед към небето: „Моля Те, Боже, не оставяй тати да ни убие! Моля Те, Боже, моля Те...“

Дошли и по-добри времена. Рекс завършил училище с отличие. Проницателен учител насърчил талантите му в областта на писането и рисуването. Но някъде дълбоко вътре в него оставала празнота. Дълго съзрявал след своята детска молитва. Започнал да се присмива на религията и презирал всякакъв вид проповедници и пастори. И тогава един ден нещо се случило...

Как да измерваме щастие

Както се вижда, реалният живот не се състои просто от неща – пари, облекло, яhti... Нито пък само от партита, алкохол, приятни преживявания, наркотици, секс. И за това си има основателна причина: ние не сме само тела. Ние сме същества с три измерения – физическо, умствено и духовно. Разбира се, нуждаем се и от материални неща – храна, облекло, подслон. Но задоволяването единствено на тези нужди няма да донесе щастие само по себе си. Исус Христос е казал: „Не само с хляб ще живее човек” (Евангелие от Матей 4:4). Нещо повече е нужно, включително любов, усещане за принадлежност, успех, сигурност, чувство за лично достойнство, признаването ни като личности. Психолозите са съгласни, че никакво количество материални блага, никакво количество удоволствия няма да успокои болезнените спазми от глада на душата. Само когато бъдат задоволени както физическите, така и по-висшите ни нужди, ще можем да се радваме на щастие във всичките му измерения.

В стихотворението на Род Макюън „Още нещо” един млад човек ходи по всички пътища, които могат да се извървят в този живот, вижда всичко, което може да се види, и предизвиква смъртта, за да продължи да следва живота. Пет от шестте куплета, от които се състои стихотворението, завършват с думите: „Трябва да има още нещо”. Последният стих завършва така: „Боже, трябва да има още нещо!”.

Библията описва Бога, Който ни е създал, като Такъв, Който копнее да задоволи и най-висшите ни нужди. Някога Исус Христос е казал: „Вижте птиците небесни (...) Небесният ви Баща ги храни. Вие не сте ли много по-ценни от тях? Разгледайте полските крехове как растат. Дори Соломон в цялата си слава не се е обличал като един от тях (...) Няма ли много повече да облича вас, маловерци? И така, не се безпокойте и не казвайте: „Какво ще ядем?”. Или: „Какво ще пием?”. Или: „Какво ще облечем?”. Понеже Небесният ви Баща знае, че се нуждаете от всичко това. Но първо търсете Божието царство

и Неговата правда; и всички тези неща ще ви се прибавят!” (Матей 6:26-33).

За нещастие ние се намираме в състояние на война с един много хитър и безпринципен враг. Материални придобивки, власт и удоволствия – ето това е неговата „стръв”.

Великият апостол Павел предупреждава: „Нашата борба е срещу невидимата сила, която владее този мрачен свят и (...) представителите на самото седалище (главната квартира) на злото” (*Послание към ефесяните 6:12, Превод на Филипс*). Тази невидима зла сила, традиционно наричана Луцифер или Сатана, съсредоточава всичките си сили и внимание, за да ни държи в блажено незнание за щастieto, което Бог ни предлага. Този коварен и жесток враг ни пробутва имитации и фалшификати, с които да задоволява нашите нужди и копнежи, омайва ни с физически наслади и удоволствия, когато всъщност бихме могли да имаме любовта. Съблазнява ни с материални блага, когато всъщност бихме могли да имаме истинския успех. Изкушава ни да задоволяваме законните си нужди – копнежите, които самият Бог е вложил в нас, – по незаконен начин, който е в противоречие със законите на нашето същество. Изкушава ни да довеждаме до крайност, да злоупотребяваме с това, което само по себе си е добро. И всичко това разрушава нашето щастие.

Нека разгледаме един случай от библейските времена. Име – неизвестно. Пол – мъжки. Възраст – около четиридесетте. Чувство за собствено достойнство – липсващо. Страдащ от парализа. Съвременните лекари, които анализират неговата анамнеза, казват, че от гледна точка на днешната наука проблемът е започнал най-вероятно в ума му.

Може би трябва да обвиним неговите родители. Кажете за един стол, че е грозен, и нищо няма да му стане от това. Дори да е *чипъндейл*, ще си стои там нито обиден, нито притеснен. (Прочута марка английски мебели от XVIII в. в стил „чипъндейл” – б.пр.). Но я кажете на едно дете, че е грозно или глупаво, или смотано, и това често е достатъчно, ама съвсем достатъчно, то да го повярва. Дълбоко запечатано